

SHAMROCK

FINNISH-IRISH SOCIETY RY • 4/2017



DENI JA MUNDY PARRASVALOISSA // KAIKEN KESKELLÄ KILKENNY

SISÄLLYS

Dubliner Köpiksessä	3
Kilkenny kutsuu	4
Festaritunnelmia	6
Runoutta suomeksi	8
Paavi on Gaelach	9
Pulvis Tauri	10
Uutisia	11

TOIMITUS

Päätoimittaja Matti Sovijärvi

Toimitussihteeri Seppo Nousiainen

Ulkoasu Elena Räsänen, Offsetpaino L. Tuovinen Ky

ILMOITUKSET

Seppo Nousiainen (seppo.nousiainen@welho.com)

ISSN 0783-6775

Offsetpaino L. Tuovinen Ky

Kuopio 2017

www.tuovinen.eu



KANNEN KUVA

Deni Bonet ja Mundy valloittamassa suomalaisia sydämiä, Virgin Oilia ja Helsinkiä.
Kuva: Matti Sovijärvi

Jäsenmaksu maksettu?

Kiitos kaikille jäsenmaksun maksaneille.
Monella se kuitenkin on vielä maksamatta!
Lehden osoitetarrassa on viimeksi maksamasi jäsenmaksun vuosiluku.
Vuoden 2017 jäsenmaksu on vain 22 € sekä saman talouden muilta jäseniltä 10 €.
Maksuohjeet alla ja nettisivuillamme.
– Johtokunta

JÄSENMAKSUTILI:

FI81 2001 1800 0192 29

Viesti-osaan maksaneiden nimet ja osoitteet.

YHDESSÄ ETEENPÄIN!

Tämä on kutsu.

Suomen ja Irlannin välistä etenkin kulttuurista yhteistyötä edistävän seuramme toiminta perustuu vapaaehtoistyöhön. Ja kuten jokainen voi kuvitella, vapaaehtoinen työ ei tekemällä lopu. Aina on uutta tehtävää, mutta myös palkintoja: hyvin toteutettuja festivaaleja, tilaisuuksia, juhlia, lehtiä ja muuta aikaansaamisen arvoista.

Jokaisen vapaaehtoisorganisaation keskeinen tehtävä on löytää uusia vapaaehtoisia, osaavia ja innostuneita ihmisiä, jotka ovat valmiita käyttämään joitakin tunteja vuodessa yhteisten tavoitteidemme edistämiseen. Kyllä, kyse on tunteista, ei päivistä eikä viikoista. Mutta ilman niiden tuntien työn tekijöitä asiat eivät edisty.

Mikään ihmisryhmä ei kata kaikkia osaamisen alueita. Joskus mekin, seuran aktiivit tunnistamme selviä puutteita omassa osaamisessamme. Juuri nyt kaipaisimme esimerkiksi tiedottamisen ja tietotekniikan osaajia joukkoomme. Luvassa on paitsi kiinnostavia tehtäviä mukavassa tiimissä, myös sisäpiiriläisen näkymä paljoo kiinnostavaan.

Finnish-Irish Society on vuosikymmeniä vanha seura, jonka toiminta on uudistunut ja muuttunut vuosien varrella - ja muuttuu vastakin. Tulkaa mukaan ja jättäkää oma kädenjälkenne kahden hienon eurooppalaisen maan kulttuuriyhteistyöhön!

Mukaan voi ilmoittautua sähköpostilla info@finnish-irish.fi tai olemalla yhteydessä johtokunnan jäseniin. Nimilista on tämän lehden viimeisellä aukeamalla.

MATTI SOVIJÄRVI

Päätoimittaja

LET'S GO FORWARD TOGETHER!

This is an invitation.

The main task of our society is to promote Finnish-Irish cultural cooperation, making Irish culture better known in our country. All our activities are based on voluntary participation and work. As one can easily imagine, that work is never finished, there is always something new to do. But being in the process has its rewards: well organized festivals, parties, other activities, magazines and other things worth bringing about.

One of the tasks of every voluntary organization is to find new people, new brains to participate in this work. What we are now looking after are people who are willing to spend a few hours every year in promoting our goals. Yes, we talk about hours, not days nor weeks. But things do not go forward, if there is nobody willing to work these hours every now and then.

No single group of people contains an expert in every field of life. Sometimes even we, the activists in our society see that there are serious gaps in our fields of expertise. Just now we have interesting tasks for IT, PR and communication specialists. What we can promise – definitely not blood, sweat, toil nor tears – are interesting tasks in a good team and an insider's view to many fascinating projects.

Finnish-Irish Society is an old organization in perpetual change. Do come along and leave your mark in the cultural cooperation of two fine European countries!

Send an e-mail (info@finnish-irish.fi) or give a call to one of the members in the board. Their names are on the last spread of this magazine.

MATTI SOVIJÄRVI

The Editor

Pikkujoulut 5.12. klo 18
Molly Malone's



Tällä kertaa pikkujoulujen pitopaikka on **Molly Malone's** Kaisaniemenkadun Rautatien torin puoleisessa päässä. Luvassa armotonta menoa, kisoja, musiikkia, hyvää olutta ja ennen kaikkea mukavia ihmisiä. Kannattaa tulla kauempaankin!

KÖPIKSEN IRLANTILAINEN sydän

Pubissa on tilaa niin sisällä kuin ulkonakin, mutta harvoin tyhjää. Oman pöydän löytäminen omalle jengille vie joskus aikaa. Tämä kuva on arki-iltapäivältä, huhtikuulta.

Keskellä Kööpenhaminaa, kaupungin kävelykortteleiden eli Strögetin ytimessä on pala Irlantia, pubi, joka on ottanut ytimekkääksi nimekseen The Dubliner. Paikka on jopa niin suosittu, että sijan löytäminen on joskus vaikeaa. Koetetaan mahtua.

Dubliner lienee tuttu myös tuhansille suomalaisille, pakkohan se on huomata kun kävelee Kongens Nytorviltä kaupungintalolle tai toisinpäin. Kööpenhaminan mahtavin maleksinta Tivolista Nyhavnin vie väkisinkin The Dublinerin ohi paitsi, jos ei mene ohi. Dubliner on sopivasti suunniteltu puolesta välissä kaikkea, kävelykadun leveimmällä kohdalla. Tuopille kutsuvia tuoleja ja pöytiä on ulkona vuoden ympäri ja sisällä tietysti myös.

Kunnon irkkupubin tavoin tarjolla on muutakin kuin juotavaa, siis murkinaa ja

kulttuuria. Se syötävä on suorastaan syötävän hyvää pubiruokaa hampurilaisista Beef&Guinnes-piirakoihin. Tiukimmasta irlantilaisuudesta poikkeavat oikeastaan vain salaattit ja modernit pikkuruuat, kuten nachot ja linnunsiivet. Vaikka Dubliner sijaitsee Skandinavian suurin piirtein parhaimmalla paikalla, hintataso on ihan kohtuullinen. Vatsansa saa täyteen 10-15 eurolla, oluet päälle. On aika hyvä idea tähdätä tänne lounaalle kaiken shoppailun ja vaikutelmanhankintojen keskellä.

Hengellistä ravintoa on tarjolla sitäkin jokseenkin joka ilta, päivä ja iltpäivä.

Jos elävä musiikki ei jaksaa innostaa, kannattaa kääntää katseensa kohti monia televisioita: tarjolla on jalkapalloa ja muuta urheilua niin Englannista kuin mantee-reeltakin. Koska tanskalaiset ovat mukavaa väkeä, voi kannattaa rauhassa ihan mitä tahansa joukkuetta, vaikka Ruotsia, vaikka se olisikin pudottamassa Tanskaa EM-kisoista.

The Dublinerin tapahtumat kannattaa tarkistaa netistä. Juhla-aikoina on juhlaohjelmaa, niin uutena vuonna, Pyhän Patrickin päivänä kuin usein muulloinkin. **thedubliner.dk**



Amagertorv keskellä Strögetiä on monelle tuttu Kööpenhaminan keskipiste. Parasta torilla ovat tanskalaiset design-liikkeet ja yksi Pohjoismaiden parhaista pubeista: The Dubliner.



Phil Whitehurst tuli Kööpenhaminaan neuvottelemaan kaupungin johdon kanssa englantilaisten työmiesten oikeuksien puolesta. Tanskalaiset ovat hoitaneet omaa työttömyyttään tarjoamalla julkisia palveluja ulkomaille alehintaan. Ay-miehestä se ei sovi.

Linna kohoaa koko kaupungin ylle.
Harvoin näkee näin fiksusti hoidettua
historiallista kohdetta.

Irlannin SULOINEN SISIN

osa 1.

Kilkenny on hurmaava pikkukaupunki keskellä melkein yhtä hurmaavaa maaseutua. Kilkenny on kapeine katuineen, melkein kujasineen kaunis kuin kielo. Koko ei aina ratkaise.

Kilkennyn juuret ovat niin kovin monen irlantilaisen kaupungin tavoin luostarilaitoksessa. Ikää kaupungilla on kunnioitettavat 1500 vuotta, noin suunnilleen. Ainakin sen verran aikaa on kulunut kulmakunnan ensimmäisen luostarin perustamisesta. Kaupungin arvon statuksen Kilkenny sai vasta 1609, joten vajaat kymmenen vuotta sitten juhliittiin arvonimen 400-vuotisjuhlia.

Munkit olivat fiksua ja hurskasta väkeä, ainakin pääosin. Kilkennyn luostari rakennettiin hyvälle paikalle **Nore**-joen varteen, jotta pyhät tai ainakin sellaisina esiintyvät miehet saivat juomavettä, käydä kalassa ja mahdollisuuden jalostaa vettä maistuvampiin muotoihin. Kylä, **Kilkenny**-olut on Kilkennystä. Vaikka

tuote on yksi Irlannin tunnetuimmista brändeistä, se näkyy katukuvassa vain maltillisesti.

Itse kaupunki on todella pieni ja sievä eikä asukkaitakaan ole kuin reilut 8000. Virallinen asukasluku on kuitenkin noin 25000, mikä johtuu siitä, että mukaan lasketaan maaseutua sen verran, ettei olla ihan kyläpahanen. Itse tiheästi rakennettu vanhakaupunki on todella pieni, reipas nainen tai mies kävelee joka ainoan kadun pitkin ja poikin yhtenä kauniina kesäpäivänä. Nähtävää silti riittää sekä maallisen että kirkollisen vallan jäljiltä ja myös muistutus nykyisen elämisen tasomme nuoruudesta. Keskellä kaupunkia on alunperin vuodelta 1582 oleva köyhäintalo, jonka perusti rikas

kauppias **Sir Richard Shee** ”kahdeltoista köyhälle Kilkennyn asukkaalle”. Laitos suljettiin vasta 1830-luvulla, kun Britanniaan säädettiin köyhäinhoitolaki. Ei pidä kuvitella, että Sir Richardin pontistuksista huolimatta silloisen sosiaalipolitiikan asiakkailla olisi ollut mukavat oltavat, hyvä kun hengissä pysyttiin edes seuraavaan kuuhun. Asiat eivät köyhäinhoitolain mukana juuri muuttaneet.

Kilkennyn nimi on tietysti väänös. Oikea nimi on **Cill Chainnigh**, mikä tarkoittaa Cainnechtin kirkkoa. Niin vaikea nimi ei anglosakseille sopinut ja ääntämisharjoitusten tulos oli helposti lausuttava Kilkenny. Olutta nykyisin markkinoivat ovat ainakin tyytyväisiä.



Ivan ajlee turisteja kaupunkijunallaan, traktori veturina, ympäri Kilkennyn vanhaa keskustaa. Kannattaa mennä mukaan.

KIVEN KAUNEUTTA

Kaupungin siluettia hallitsee komea linna, joka on ehdottomasti käymisen arvoisen ja melkein yhtä komea on katedraali.

Linna on ollut paikalla ilmeisesti aina. Ensinnäkin se oli puunrungoilla tuettu juoksuhautojen muodostama linnoitus, sitten rakennettiin oikea kivilinna ja lopulta lopuksi nykyinen mahtava kolmesta toisiinsa suorassa kulmassa olevien talojen muodostama kokonaisuus.

Nyt puhutaan todella vanhoista jutuista. Linnan ensimmäisen kiviversion rakentajaksi tiedetään herra, joka myöhemmin sai legendaariseksi nimekseen **Strongbow**. Oikeasti hänen nimensä oli **Gilbert de Clare, Pembroke** ensimmäinen jaarli. Mies, joka saa nimensä tunnetun siiderin mukaan ei voi olla kokonaan

paha. Saattaa toki olla niinkin, että se oli siideri, joka nimettiin Gilbertin mukaan. Linnan rakentamisen aikaan elettiin vasta 1100-lukua eikä kukaan ollut vielä nähnyt munkkien aloittavan oluenpanoa. Linna oli, varhaisessa muodossaan.

1300-luvun lopulla linna siirtyi **James Butlerin, Ormondin** kolmannen jaarlin omistukseen ja pysyi samalla perheellä pikkuista vailla 600 vuotta. Butlerin perheen viimeinen jäsen myi koko linnan Kilkennyn kaupungille vuonna 1967, hinta oli huimaavat 50 puntaa. Mainittakoon, että suvun päämiestä puhuteltaessa ei huudahdettu "Hei, Butler", vaan käytettiin formaalimpaa ilmaisua "**Your Lordship**".

Kaupungille jäi ilmeisesti rahaa myös linnan kunnostamiseen. Nykyisin se on kaupungin ehdottomasti tärkein nähtä-

vyys ja niin pahuksen hieno, että se olisi mahtava nähtävyys ihan missä tahansa. Huoneet on säilytetty aika lailla Butlerin perheen muovaamassa muodossa. Yhden jättiläissalin täyttämä galleria – muotokuvien kokoelma – on jo yksin matkan väärtti. Linnan pohjakerroksen keittiöihin on lisäksi pystytetty aivan erinomainen kahvila.

Eikä tässä vielä kaikki. Patsi, että linna on entistetty upeaan kuntoon, esille on pantu - ja valaistu - vanhoja maanalaisia rakenteita. Jos viitsii hiukan käyttää aikaansa, saa jonkinlaisen kuvan siitä, miten monikerroksinen kivilinna rakennettiin käsin, ainoa rakennustyössä käytetty miestä vahvempi oli hevonen.

Linnan nurkilta löytyy vielä kolme herkkua. Vastapäätä on ykkösluokan – myös Lontoon standardien mukaan – ravintola nimeltään **Rinuccini**. Suosittelemme. Tsekkiläisen **Ivanin** kuljettama traktorivetoinen kaupunkijuna on vaatimattomampi. Sen kyydissä saa kuitenkin erinomaisen kuvan Kilkennyn kaupungista. Retki kestää vajaa tunnin, linnalta kaupungin ympäri ja takaisin linnalle, välillä niin kapeita kujia myöten, että hirvittää. Junan penkit eivät ole ykkösluokkaa.

Mielen ylevöittämiseksi voi vielä käydä linnan vieressä irlantilaiseen designiin ja käsityöhön erikoistuneessa puodissa, jossa taas ollaan hyvässä ykkösluokassa. Vaatteita, sisustustuotteita ja muuta kaunista.



Onneksi Butlerin perhe oli ehtinyt kattaa linnan ruokasalin valmiiksi ennen tuloamme. Muutenkin voi sanoa, että Kilkennyn kaupungissa on hyvää ruokaa ja viihtyisiä paikkoja sen nauttimiseen.

Juttu Kilkennystä jatkuu seuraavassa numerossa.

Soitto soi ja ihmiset nauttivat

Jokasyksyinen Irish Festival oli jälleen kerran menestys.

Virgin Oilissa tupa oli jälleen kerran täynnä ja vauhti päällä.

Ohjelma noudatti jälleen tuttuja latuja. Loistavan poikkeuksen teki festivaalimme suojelija, Patron, **Peter Carr**, joka omassaa lyhyessä ja siksi niin hyvässä puheessaan loi tapahtumille taustaa kertomalla festivaalin monikymmenvuotisesta historiasta. Peter on niitä ihmisiä, joka on omalla työllään ollut Suomessa luomassa ja ylläpitämässä irlantilaisen kulttuurin harrastusta yleensä ja näitä festivaaleja erityisesti.

Alkuillan vauhdista vastasi **The Green Hope** heinoilla tanssiesityksillään. Irlantilaisen tanssin suosio on kasvanut merkittävästi kaikkialla maailmassa Riverdancen menestyksen myötä. Kyseessä on todellinen kaksoiskärkiohjus: harrastajilleen aivan mainio kuntoilun ja fyysisen hyvinvoinnin yllpidon muoto, katsojille ilo ja esteettinenkin nautinto.

Festivaalin sensaatio oli suomenruotsalainen irkkubändi **The Scrapes**, joka kokosi itsensä loistavaan iskuun. Edellisessä keikasta ehti kulua melkein 20 vuotta, mutta Juha Vainion sanoin "ei katoa soittajan sormista tunto", ei ainakaan hyvien soittajien (ja laulajien). Me kaikki toivomme, että tästä alkaa uusi nousukausi ja monien, monien esiintymisten sarja. Kun bändin jäsenillä on soittamisen rinnalla ilmeisesti muutakin pikkupuuhaa - esimerkiksi työ ja perhe - ihan samanlaiseen vauhtiin kuin 1990-luvulla ei Scrapes varmaan yllä. Mutta jokainen keikka on kuulijoille siunaus, mikä vihjeenä ilmoitettakoon.

Nyt Scrapesin musiikki oli vauhdikasta, musiikaalista, iloista ja pätevää. Joskus käytetty termi irkkupunk on kyllä liian ankara. Vauhtia kyllä, mutta ei musiikallisuudesta piittamatta. Jos Suomessa on tämäntasoisia irkkubändejä musiikin ammattilaisten joukossa, saamme olla iloisia ja ylpeitä. Ensimmäinen come back on vasta ensimmäinen...

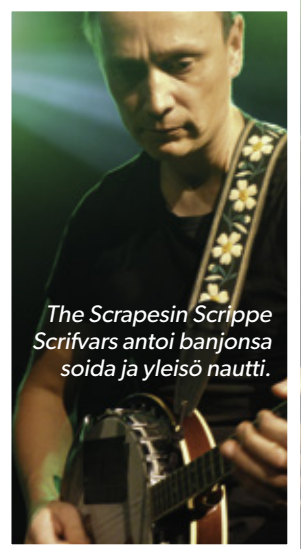
Festarin pääesiintyjäksi kutsuttu **Mundy** kumppaninaan viulisti-vokalisti **Deni Bonet** toi suuren maailman tuulahduksen. Heillä on takanaan keikkoja monien arvostettujen lavojen ja kon-

serttiareenoiden lisäksi muun muassa Valkoisesta Talosta, jossa kuuntelijoiden joukossa olivat Yhdysvaltain presidentti **Barack Obama** ja Irlannin pääministeri eli Taoiseach **Enda Kenny**. Kumpikaan ei ole enää virassaan, mikä osittain valittaen mainittakoon. Olihan siitä sekin siunaus, että Mundy ja Deni ehtivät Suomeen.

Molempien musiikkigenret ovat hyvin samantyyppisiä, mikä ei tietysti ole ihme, yhdessä kun soittavat. Kehittäessään eteenpäin traditionaalista irlantilaista musiikkia, he ovat llsänneet siihen syvyyttä ja vaikeusasteita, mikä tuottaa ensi kertaa heitä kuunteleville hiukan sulatteleminen vaivaa. Toki Mundylla on nopeasti tarttuvia, perinteisen melodisia kappaleita, kuten Galway Girl, mutta noin yleisemmin: traditio ei kehity, jos sitä vain toistetaan. Tässä on myös irlantilaisen kansanmusiikin suuri voima. Se ei ole pysähtynyt edellistä edelliselle vuosisadalle eikä edes aikaan ennen television tuloa. Musiikki elää ja me toivottavasti sen mukana.



Festivaalin suojelija Peter Carr
muistutti kaikkia läsnäolijoita siitä,
että kyseessä on ainutlaatuisen
pitkä traditio.



The Scrapesin Scrippe
Scrifvars antoi banjonsa
soida ja yleisö nautti.

The Queen of Connemara



The Queen of Connemara on yksi niistä lukuisista lauluista, joita äänilevyjen kanssi- tai levykoteloteksteissä ja laulukirjoisakin virheellisesti pidetään traditionaalisina eli kansanlauluina. Se ei siis ole trad. kappale, koska tekijä on tiedossa. Laulun on tehnyt **Francis Arthur Fahy** (1854 – 1935), irlantilainen nationalisti, lauluntekijä ja runoilija.

Niin paljon on traditionaalisuuden ominaisuutta lauluun kuitenkin kertynyt, että tekstistä on olemassa useita erilaisia versioita. Perustarina on kyllä eri versioissa sama, mutta mikä niistä on Fahyn alkuperäinen teksti, ei ole allekirjoittaneen tiedossa.

Francis A. Fahy oli syntynyt Kinvarassa Galwayn kreivikunnassa.

Hän oli mukana vuonna 1896 perustamassa Lontoon Gaelic League'ia (Conradh na Gaeilge) ja toimi sen ensimmäisenä puheenjohtajana 1896 – 1908. Lontoon Gaelic League oli ensimmäinen Irlannin ulkopuolelle perustettu järjestön osasto.

Muita Fahyn tunnetuimpia lauluja ovat "The Ould Plaid Shawl", "The Rebel Heart", "The Tide Full In" ja "Galway Bay".

Galway Bay -nimisiä lauluja tunnetaan Irlannissa kaksi kappaletta. Fahyn laulun lisäksi Arthur Colahan on vuonna 1947 tehnyt samannimisen laulun. (Itse asiasa lauluja on kolme, koska The Clancy Brothers & Tommy Makem -yhtye on tehnyt Colahanin laulusta humoristisen parodiaversion.)

"The Queen of Connemara" on laivan nimi. Laulun laiva on pieni purjealus ("Galway hooker"), jollaista ennen käytettiin rahdin kuljetukseen rannikko-liikenteessä. Rahtina saattoi olla mm. kalaa tai turvetta, jota käytettiin polttoaineena. Turvetta rahdattiin ainakin Connemaraasta Kinvaraan, jossa paikallisesti oli puutetta turpeesta.

The Queen of Connemara -laulu teki vuonna 1961 läpimurron suuren yleisön tietoisuuteen laulajatar Delia Murphyn esittämänä.

The Queen of Connemara

(Francis A. Fahy)

Oh, my boat can swiftly float in the teeth of wind and weather,
And outsail the fastest hooker between Galway and Kinsale.
When the black floor of the ocean and the white foam rush together,
There she rides, in her pride, like a seagull through a gale.

Oh, she's neat, oh, she's sweet, she's a beauty every line!
The Queen of Connemara is that bounding barque of mine.

When she's loaded down with fish until the water lips her gunnel,
Not a drop she'll take on board her that would drive a fly away,
From the fleet she steals out swipping like a greyhound from its kennel,
And she'll land her silvery store the first at ould Kinvara quay.
Oh, she's neat...

There's a light shines out afar, and it keeps me from dismaying
When the sky is ink above us and the sea roll white with foam.
In a cot in Connemara there's a wife and wee one praying
To the One who walked the waters once, to bring us safely home.
∴: Oh she's neat... ∴:

Connemaran kuningatar

(Francis A. Fahy / suom. sanat Kalevi Toosi)

Oi, miten venhoni mun ui myrskytuulten tuivertaissa,
muut laivat voittaa kiitäissään Galwaysta Kinsaleen.
Missä tummat pilvet viistää vaahtopäitä aallokoissa,
siellä lokin lailla purjehtii hän ylpeänä niin.

Voi, kun on hän verraton, linjoiltaan muita sievempi.
On Connemaran kuningatar lähtövalmis purteni.

Kun häll' on kalaa lasti täys, aallot jo nuolee parrastansa,
ei kärpästäkään vesi pakoon aja kanneltaan.
Riemuiten käy matkaan niin kuin vinttikoiria tarhastansa,
hopeaisen lastinsa hän vie Kinvaran valkamaan.
Voi, kun on...

Etäällä kun mä valon nään, hälventää se kauhistusta,
kun on meri raivoissaan ja taivas mustaks' tummunut.
Maissa vaimoni ja lapsein rukoilevat suojelusta
matkalleni hältä, ken on vetten päällä astellut.
∴: Voi, kun on... ∴:

Väärinkäsityksiä



Iirin kielen opetteleminen on erityisen hankalaa siksi, että kaikki on ihan toisin kuin luulisi. Edes iirin kieli ei ole iiriksi iiri, ei sinne päinkään, vaan **gaeilge**. Niinpä ne alueet, joilla iirin kieli on hallitseva ovat nimeltään **Gaeltacht**, eivät mitään Iirinkulman tapaistakaan.



Iirin kieli harhauttaa muutenkin. Henkilö tai asia, jota me suomalaiset kutsumme irlantilaiseksi, on iiriksi - tai siis gaeilgeksi - **Gaelach**. Jos kysymys on kansallisuudesta, koko gaeiljaniinpoispäin saa kyytiä, irlantilainen merkityksessä irlannin kansalainen on **éireannach**. Suomalaisten syytä tai ansiota on se, että kielten ja kansallisuuksien nimet kirjoitetaan pienellä alkukirjaimella, ehkä sen vuoksi, että tietäisimme, harrastaako joku Euroopan helpointa kieltä vai Ruotsin kuningaskunnan asioita.

Alba on yhtä hankala sana. Espanjan korkeimpiin aatelisarvoihin kuuluu Alban herttuan titteli. Gaeltachtin asukkaille arvonimestä voi tulla ongelma, sillä gaeilgeksi Alba tarkoittaa Skotlantia. Jotta juttu menisi erityisen sekaisin, pitää muistaa, että nykyinen Alban herttuan arvo kuuluu suvulle, joka muodostuu Englannin kuninkaan Jaakko toisen äpäräpojan perillisistä. Nykyisen herttuan lomakkeisiin mahtumaton nimi onkin **Don Carlos Fitz-James-Stuart y Martinez de Irujo**. Asioita ei tee selvemmiksi se, että Jaakko oli skotti.

Nimi ei pahenna miestä eikä urheiluakaan. Jos joku kertoo, että hänen harrastuksensa on **badmantan**, ei pidä luulla, että pahoista ihmisistä pitäisi tehdä tummaihoisia. Oletus on väärä ja rasistinen eikä sana badmantan liity koko asiaan. Ihminen on oikeutettu pelaamaan sulkapalloa ihonväristä riippumatta, siitakin huolimatta, että peli muistuttaa kahden tai joskus neljän ihmisen surkeita yrityksiä saada kuollut lintu lentämään.

Kuten Dan Brown on vielä ilmestymättömässä kirjassaan selkeästi osoittanut, paavi on aina ollut irlantilainen. Jotkut paaveista ovat teeskennelleet olevansa argentiinalaisia, saksalaisia tai puolalaisia, italialaisista nyt puhumattakaan, mutta Oikea Paavi on nähtävissä ja valokuvattavissa Irlannissa aina silloin tällöin. Toisin kuin yleisesti luullaan, Vatikaanin sisäpiireissä ei puhuta latinaa, vaan iiriä.



Mistakes

Learning Irish is very difficult. One of the reasons is that everything is different than it looks like. In Irish even Irish is not Irish, but **Gaeilge**. Those areas where Irish – sorry: Gaeilge – is the prominent language are called **Gaeltacht**, nothing like Irishburgh or something easy like that.

The language is misleading in many other ways, too. Something or someone we call Irish in English is not Irish in Irish – or actually in Gaeilge - but **Gaelach**. If you are interested in more serious matters like someone's citizenship, it is not Irish in Irish nor anything gaeilike, but **Éireannach**. Unlike in all other languages, in Finnish the names of languages or nationalities do not begin with a capital letter. There are many explanations why this is so, logic being one of the best.

Words like Alba are bad. The Duke of **Alba** is one of the most significant noble titles of Spain, but if you live in Gaeltacht, you might presume that the Duke is Scottish, simply because Scotland is Alba in Gaeilge. To make things worse, we have to remember that the title belongs nowadays to the descendants of England's James the Second's bastard son. James. on the other hand was the last Catholic and Scottish monarch in Britain or Ireland. The present Duke's name is simply **Don Carlos Fitz-James-Stuart y Martinez de Irujo**.

Name does not make a man (or sport) bad, says an old Finnish proverb. If someone tells you that his or her hobby is **badmantan** it does not mean that he or she thinks that bad men should be brown or tanned. No, than person simply enjoys playing a stupid sport, in English badminton, invented by the Anglo-Saxons and it looks like two or occasionally four persons are trying to make a dead bird fly.

Dan Brown has shown in his yet unpublished book that the popes have always been Irish. Some of them have pretended being Argentinian, German or Polish - not to mention those so called Italian ones. This photography shows without doubt that The Real Pope is Irish – and always has been. It is commonly but mistakenly believed that the language used in Vatican's inner circles is Latin. Oh no. It is Irish, of course.

S.P.Q.R.

AFTER THE IRISH FESTIVAL IN FINLAND I was suffering from depression. So, my girlfriend took me to Rome to see some real ruins. The co-pilot on the Finnair flight advised us over the intercom "Thank you for dying with us," as we flew (thankfully) over the hills of Lombardy and into Rome airport. The only guidebook I had with me was an old tattered copy of Charles Dickens 'Pictures from Italy'. I wondered if the city had changed since his day.

WE ARRIVED IN ROME, the eternal city, late in the evening. The sun had begun to dip down in the west and the long shadows of this ancient city were beginning to stretch out before us. In the brown and orange dusty distance lay a cityscape with its domed churches, old walls, uneven lines of terracotta rooftops and tree lined winding river, not unlike the view of Dublin on a misty autumn eve from the Wicklow hills. Like Dublin!!! Did I say? Well, perhaps from this respectable distance and in this light, it had the semblance of a Strumpet city bathing in the sunset. Dipping her toes in the tide of an evening. Dublin has its Liffey, London its Thames and Rome its Tiber. The Liffey-black like Guinness, the Thames-purple like wine and the Tiber-yellow like Budweiser (something close to water).

SO AFTER THE VATICAN MEUSEUM where we saw a history of the world – everything from Egyptian mummies to Salvador Dali's angels, we trotted in Charles Dickens footsteps around the great St Peters Square and the cathedral with its huge dome and were equally dismayed that close up despite its grandure it was somehow bland compared to Rome's more ancient buildings. Our feet were sore from steps and cobbled stones so a decision was made to cross the river and stop at the first nice looking Roman pub for an antidote to

all this culture and devotion. Anyway we searched everywhere but the pope wasn't in, probably off somewhere fox hunting. Who knows what popes do in their spare time? My friend and I crossed the Ponte Vittorio Emanuele II (like Francis and Benidict heading for a few pints of the Cream De Monte in the evening light). To the right we saw the sandy Castel de Saint Angelo with its battlements and ponte/bridge over the yellow ribbon of the Tiber.

THE CORSO VIA was very busy with evening traffic and as restless as when Dickens 170 years ago found himself in the middle of a Roman street Carnival – all bright and crazed with flags and parades of carriages with unruly horses and the masks and shouts and cheers of the plebians. We cut off down to the quiet a side street and were back in the medieval times. In the twilight zone of little winding streets we came accross a typical Roman pub... 'The Abbey Theatre Bar' That's Roman enough for me, I thought, as we entered its hallowed portal.

BUONAS NOCHAS, er signorita" I said to the barman. He stared at me stupidly. What's the matter with the fellow? Doesn't he understand Italian? "That's Spanish", my friend said. Oh yes, I knew that I was just... Trailing off, I consulted my guide book. "Bon Journo, signorita" I said flailing my arms about in what I imagined was the Italian style. The barman continued to stare and then taking a deep breath he sighed and said, "What the f... do you want?" He spoke with a broad Dublin accent leaning towards somewhere in the county Kildare.

To be continued in next issue, if Rome still exists



Isara-yhtyeessä soittavat
Jari Sirniö (vas.),
Rich Raja-aho ja
Jukka Vesalainen.



FINNISH-IRISH SOCIETY RY

Puustellinrinne 3 A 8, 00410 Helsinki
Y 0797582-0

Nordea FI81 2001 1800 0192 29

info@finnish-irish.fi | www.finnish-irish.fi

OSASTOT/BRANCHES

Jyväskylä

Pj./Chair: Timo Hautala
Lehtorannantie 10 B 29, 40520 Jyväskylä
Puh./Tel. 040 541 8645

Kuopio

Pj./Chair: Eila Kumpulainen
Telakkakuja 3 B 10, 70100 Kuopio
Puh./Tel. 040 585 4528

Oulu

Pj./Chair: Markus Lampela
Oivantie 7, 90580 Oulu
Puh./Tel. 040 417 6414

Pori

Pj./Chair: Vesa Turvanen
Työmiehenkatu 1 as. 1, 26100 Pori
Puh./Tel. 044 572 4392

Salo

Pj./Chair: Arto Pasio
Portimonkatu 8 A12, 24100 Salo
Puh./Tel. 044 217 8689

Tampere

Pj./Chair: Sirpa Saari
Hampulankatu 23 B 7, 33730 Tampere
Puh./Tel. 045 6797 839
sirpa.saari73@luukku.com

Turku

Pj./Chair: Veli-Matti Kauppinen
Allaistenkatu 19, 20460 TURKU
Puh./Tel. 0400 715 786
velluk73@gmail.com
www.finnish-irish-turku.net

Ääneseutu

Pj./Chair: Pasi Peuranen
Vesakkotie 12, 44150 Äänekoski
Puh./Tel. 050 587 5371

JOHTOKUNTA/ COMMITTEE

Puheenjohtaja/Chairperson
Otso Nykänen

Varapuheenjohtaja/Vice-chairman
Paula Uitto

Rahastonhoitaja/Finances
Tero Niini

Sihteeri/Secretary
Seppo Nousiainen

Jäsenet/Members
Eero Aro, Tea Byholm, Heli Gåsman
Leo Hesanto, Matti Sovijärvi, Tarja Väyrynen

SALO IRISH TULEE TAAS – CRAIC!

PÄÄTAPAHTUMA LA 10.3. 2018 KLO 17

Salossa rakennetaan ripeästi ensi kevään Salo Irish Festivaalia. Rento irkkufolk ja -tanssi sävyttävät lamasta toipuvaa Saloa 8.-10.3. 2018.

Vuorossa on kolmas Salo Irish, nyt seitsemän musiikkisession kooste. Sekä festarit iimi että tapahtuman budjetti ovat pieniä. Silti pyritään tarjoamaan monipuolinen ja laadukas kattaus irkkugenrestä. Esiintyjät ovat kaikki kotimaisia.

Aiemmat kerrat ovat osoittaneet, että perinteinen irkkumusiikki on Suomessa tosi hyvissä käsissä. Meillä on paljon osaavia bändejä,

*sanoo musiikkipedagogi
Arto Pasio, festarin puuhamies.*

LIPPUVARAUKSET SÄHKÖPOSTITSE

Pää tapahtuma alkaa **Kulttuuritalo Ki-vassa** la 10.3. 2018 klo 17. Konserttitalin 370-paikkainen katsomo on kummallakin aiemmallalla kerralla myyty täyteen.

Pää tapahtuman lipunmyynti alkaa joulukuussa 2017. Liput (15 e) voi varata osoitteessa irkkufestari.salo@gmail.com

Irkumusiikki ei tunne ikärajaa eikä paikakasidonnaisuutta. Tätä havainnollistaa salolainen **The Green Hope** -yhtye soittamalla festarin alkupäivinä mm. päiväkotilaisille, lounastajille ja kirjaston asiakkaille.

ETKOILLA SEONAIKH

Perjantain Etkoilla **Bar Bizarressa** soittaa akaalainen **Seonaidh**, jonka musiikissa lyövät kättä Irish folk ja bluegrass.

Seonaidhissa soittavat Santeri Vallius (rummut, perkussio), Kai-Markus Tolvanen (laulu, kitara), Klaus Tolvanen (kitara, banjo, huuliharppu), Timo Hyvärinen (mando-

liini, kitara, taustalaulu), Sunna Säynäjäkan-gas (tinapillit, ukulele, taustalaulu).

PÄÄTAPAHTUMASSA KOLME YHTYETTÄ

Main Night -ohjelma tarjoaa kolme yhtyettä ja **Dragún Irish Dancers** -tanssiryhmän.

Tamperelainen **Isara** lisää irkkusäveliin ripauksen skottilaista kelttitunnelmaa. Isaran muusikot: Jari Sirniö (laulu, kitara ja huilu), Jukka Vesalainen (viulu ja useita muita instrumentteja) sekä Rich Raja-aho (bodhran, irlantilainen harppu).

Fiskarsista tuleva **Irish Finn** määrittää musiikkinlajikseen kapinoivan irkkumusiikin. Soittajat:

Jaska Hautaviita (basso, laulu), Jukka Hautaviita (kitara, laulu), Jussi Lemberg (kitara, banjo, laulu), Kallu Reinikainen (harmonikka), Annatuuli Saine (cajon, perkusiot, laulu), Elise Simonsson (viulu, tinapilli, laulu).

Pääkonsertin kolmas yhtye on The Green Hope, jossa mukana moni-instrumentalisti Arto Pasio, Jaana Virtanen (viulu ja laulu), Erkki Leppäkoski (basso, kitara) ja Kauko Mäntylä (kitara, mandoliini).

Pää tapahtuman avaajaksi on kutsuttu Irlannin uusi Suomen suurlähettiläs Maeve Collins.

JATKOJAMIT SAMAN TIEN

Välittömästi pääkonsertin jälkeen siirrytään jatkojameihin Ravintola **Hometowniin**. Viime vuonna jamipaikka tuli tupaten täyteen väkeä.

www.facebook.com/saloirishfest





The **HELSINKI** **BUSINESS CLUB** **& IRISH NIGHT**

BUSINESS MEETUPS

NO FINNISH? NO PROBLEM!

IRISH NIGHT FOR GROWN UPS

STARTS 7.12 THURSDAYS 6 - 10PM AT O'MALLEYS

BROUGHT TO YOU BY HELSINKI BUSINESS CLUB

LIVE BANDS **DECEMBER**



2.12 Erkki Seppänen & Garfield

9.12 P2 & Kimi\$

16.12 The Slipovers

30.12 The Coveralls

FACEBOOK COM/OMALLEYSTORNI